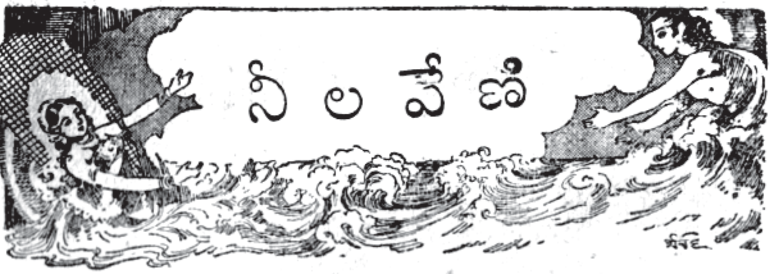

రచన: ఎ. సూర్యారావు

సూర్యుడు తాటితోపు వెనకనుంచి నెమ్మదిగా పైకివస్తున్నాడు. దూరాన్ని కుప్పలు నూరుస్తున్న కూలీల పాటలు ఆఉదయపు వాతావరణానికి ఏదోకొత్త అందాన్ని యిస్తున్నది. మేడ దిగువ భాగంలోంచి దంపుళ్ల పాటలు విని పిస్తున్నవి. నీలవేణికి ఏదో కొత్త లోకం లోకి వచ్చినట్లుంది. ఆమె ఈ వూరు వచ్చి నెలరోజులు అయినా యింకా కొత్తపోలేదు. మొదటి పదిరోజులు ఆమెను ఒక క్షణమయినా విడిచిపెట్ట కుండా ఆమెభర్త ఆమెతోనే గడిపాడు. తరవాత కోతలు, కుప్పనూర్పులు అంటూ యింతవరకూ అతను మేడమీదకురాలేదు. దురదృష్ట వశాత్తు భర్త మంచివా డయ్యాడు. లేనట్లయితే ఆసాకుతోనైనా అమ్మగారింటికి వీలైనపుడల్లా పోతూ వుండవచ్చు.

“వదినా! నీకు కాఫీ అక్కర్లేదూ?”

నీలవేణి వెనక్కి తిరిగి చూసింది. రంగమ్మ కాఫీగ్లాసు పట్టుకుని నుంచుని వుంది. ఆమెచేతిలో కాఫీ గ్లాసుతీసుకొని బల్లమీద పెట్టింది.

“ఎప్పుడూ పరధ్యానంగా వుంటావేం వదినా!” తిరిగి ఆమె ప్రశ్నించింది.

“నాకు యిక్కడేమీ తోచటంలేదు. చదువుకుందామంటే పుస్తకాలు దొరకవు. లైబ్రరీ లేదు. రేడియో లేదు. సాయింకాలం షికారు వెళ్లాలంటే బీచి లేదు. యిక్కడ మీరంతా ఎలా వుండగలుగుతున్నారో నాకు ఆశ్చర్యంగా వుంది” అంది నీలవేణి.

“అన్నయ్య ఆయనకు ఉత్తరం రాశారు వచ్చేటప్పుడు రేడియో కొనుక్కు రమ్మని”

“మీ ఆయన ఎప్పుడు వస్తారు ?”

“రేపటి వేసవి సెలవులకు వస్తారు. ఆయన వచ్చేటప్పుడు చాలా పుస్తకాలు కూడా తీసుకు వస్తారు. అన్నట్లు నిన్న నువ్వు యిచ్చిన పుస్తకం చదువుతూ వుంటే అన్నయ్య తిట్టాడు. అటువంటి పుస్తకాలు చదవ కూడదట.” అంది రంగమ్మ.

“మీఅన్నయ్యే కాదు రంగమ్మా! చాలా మంది బాగాచదువుకున్న మగవాళ్లుకూడా [illegible]కాల్ని ఆడవాళ్ల ఎదుట ద్వేషి సా[illegible] చదవకుండా కట్టుదిట్టాలు

చేస్తారు. వాళ్ళుమాత్రం ఏ క్లబ్బులోనో రీడింగు రూమ్‌లోనో కూర్చుని జాగ్రత్తగా ఆ పుస్తకాలు చదివి యింటికి వస్తారు." యింతలో ఏదో బండి పరుగెత్తుకు వస్తున్న ధ్వని వినిపించింది. యిద్దరూ మేడ చివరకు వెళ్ళారు. సవారు బండి పరుగెత్తుకు వస్తోంది. ఆ బండివచ్చి వాళ్ళకు తిన్నగావున్న మేడముందు ఆగింది. బండిలోంచి ఒక యువకుడు దిగాడు. దిగగానే అతను ఒకసారి మేడ మీది వాళ్ళకేసి చూసి లోనికి వెళ్ళిపోయాడు.

నీలవేణి తన గదిలోకి వెళ్ళి జడ వేసుకోవడం ప్రారంభించింది. రంగమ్మ కిందకు వెళ్ళిపోయింది. స్నానం చేసి వచ్చి బట్టలు కట్టుకుంటూ పరధ్యాన్యంగా ఎదర మేడకేసి చూసింది నీలవేణి. ఎప్పుడూ మూసివుండే ఆ మేడమీది గది తలుపులు తెరిచి వున్నవి. కిటికీలోంచి ఆ యువకుడు తనవైపే చూస్తూ వుండడం ఆమె కనిపెట్టింది. చప్పున ఆమె తన పొరబాటు తెలుసుకొని కిటికీ తలుపులు వేసి బట్టలు కట్టుకొంది. ఆమెకు ఆ యువకుని మీద చాలా కోపం వచ్చింది. "పల్లెటూరి పశువులా గున్నాడు. మర్యాద తెలియదు." అనుకొంది. తిరిగి కిటికీ తలుపులు తెరిచి ఒక కుర్చీలో కూర్చుని పుస్తకం చదవడానికి ఉపక్రమించింది. ఎదుటి మేడమీది నుంచి పెద్ద కేకలు నవ్వులు వినిపిస్తున్నాయి. ఆమె చిరాకుగా అటు చూసింది. అయిదారుగురు యువకులు ఆ మేడమీది గదిలో పేకాడుతున్నారు. ఆ యువకుడు ఆటలోంచి మధ్య మధ్య తన గదివైపు చూస్తున్నాడు. ఆమె కోపంతో పుస్తకం మూసి మంచం మీదకు విసిరి లేచింది. అక్కడకు అప్పుడే వచ్చిన రంగమ్మనుచూచి "ఏమిటి ఆగోలంతా?" అని అడిగింది.

"వెంకట్రావు వచ్చినప్పుడు ఆమేడ మీద హడావిడిగా వుంటుంది. పట్నంలో చదువుకుంటున్నాడు. అతను యీవూరు వచ్చేడని తెలిసేసరికి స్నేహితులంతా దిగుతారు" అంది రంగమ్మ.

మధ్యాహ్నం భోజనంచేసి తాంబూలం వేసుకొని నీలవేణి తనగదిలోకి వచ్చేసరికి ఎదుటి కిటికీలో వెంకట్రావు ప్రత్యక్షమయ్యాడు. అతనిని గురించి తను తలుపులు మూసుకొని దాక్కోవడం తనకే అవమానం అనిపించింది. అతని వైపు కోపంగా చూసింది. మనిషి నల్లగా పొడుగ్గా బలంగా వున్నాడు. అతను ఆమెకేసి చూచి చిరునవ్వు నవ్వాడు. అతని తెల్లని పళ్ళు ఎత్తుగా వికృతంగా కనిపించినై. "పశువు! తన అందంచూచి స్త్రీలు మూర్ఛ పోతారనుకుంటున్నాడు గావును. తగిన పాఠం చెప్పాలి" అనుకుంది నీలవేణి, అతని వైపు ఓరగా చూస్తూ నెమ్మదిగా నవ్వింది. ఈ అస్త్రం అతనిపై బాగా పని చేసింది. రమ్మని సైగ చేశాడు. ఆమె తిరిగి నవ్వింది. ఈ విధంగా కొన్ని రోజులు గడచినవి. ఆమె అతనిని రోజు రోజుకూ రెచ్చగొట్టడం ప్రారంభించింది. ఆమె రోజూ అతనివైపు చూసి నవ్వేది. సైగలు చేసేది. అతను ఆగదిలో విరహ బాధపడేవాడు. రకరకాల సైగలు చేసేవాడు. అతని అవస్థచూసే కొద్దీ ఆమెకు సంతోషం కలుగుతూ వుండేది. చివరకు

ఆమెకిది చక్కని 'ఎంటర్ టైన్‌మెంటు'గా పరిణమించింది.

ఒకనాటి సాయంకాలం చీకట్లు నెమ్మదిగా ఆవరిస్తున్నై. నీలవేణి ఉత్సాహంగా స్నానంచేసి నెమ్మదిగా పాడుకుంటూ స్నానాల గదిలోంచి బయటకు వచ్చేసరికి జామిచెట్టు కింద పొడవైన ఒక నల్లటి రూపం కనిపించింది. ఆ రూపం నెమ్మదిగా తన వైపు వస్తోంది. భయం వేసింది.

"ఇంకా ఎంతకాలం ఏడిపిస్తావ్? రా! ఇది మంచి అవకాశం!" వెంకట్రావు తన్ను సమీపిస్తున్నాడు. అర్థ నగ్నంగా వున్న తన శరీరాన్ని చీరతో కప్పుకొని ఆతృతగా "వెళ్లిపో ఇది సమయం కాదు. ఎవరైనా వస్తారు" అంది.

"ఇది మంచి సమయం. ఇంట్లో ఎవరూ లేరు. అందరూ పురాణం వినడానికి వెళ్లారు."

"రంగమ్మ యింట్లో నే వుంది. చూస్తుంది. వెళ్లిపో!"

"ఫరవాలేదు. ఆమె ఎవరితోనూ చెప్పదు. రా! ఎందుకు వృథాగా కాలాన్ని పాడు చేస్తావు?" అతను ఉద్రేకంతో ఆమె మీదికి వస్తున్నాడు. "నీకోసం ఎంత కాలంనుంచి వేచి వున్నానో! యింత మంచి అవకాశం యిక దొరకదు. నేను ఎందరో అందమైన స్త్రీలను చూశాను. కాని నీలో వున్న ఆకర్షణ నాకు ఏ స్త్రీలోనూ కనిపించలేదు. ఏదీ ఒక్కసారి..." అతను ఆమె మీదికి వస్తున్నాడు.

"ఆగు! మర్యాదగా వెళ్ళిపో! నీ జిత్తులు నాదగ్గర ప్రయోగించకు. నేను పల్లెటూరి అమాయికపు పిల్లను కాను నీకు లోబడడానికి. నీ కోతి మొహానికి ప్రణయం ఒకటి. వెళతావా లేదా?" ఉరుము ఉరిమి వెలిసినట్లయింది.

"అయితే నాకెందుకు ఆశకలిగించావు?"

"నీకు బుద్ధి చెప్పడానికి. రేపటినుంచి ఏ స్త్రీ జోలికీ పోకు. — ఇక మర్యాదగా యిక్కడినుంచి కదులుతావా? అందరినీ పిలిచి పాఠం చెప్పించమంటావా?" అతను నీలవేణివైపు ఒకసారి ఆపాదమస్తకం చూసి ఇంట్లోంచి వేగంగా రోడ్డు యెక్కాడు.

నీలవేణి తన గదిలోకి వెళ్ళి "ఆడదాన్ని చెరచడానికి మగవాడు ఎంత సాహసం చూపిస్తాడు" అనుకొంది. తనేదో అగ్నిపరీక్షనుండి తప్పుకున్నట్లు ఆమెకు తోచింది.

* * * * *

సంధ్యాసమయం. నీలవేణి కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తూ ఆలోచిస్తోంది. పడమటి దిశను మామిడితోటకు పైని ఆకాశం బంగారు వర్ణంతో మెరుస్తోంది. పక్షులు బారులు బారులుగా ఆకాశ వీధిలో ప్రయాణం చేస్తున్నవి. మామిడి చెట్టు చిగుళ్ళలో దాక్కొని ఒక కోకిల కూస్తోంది. ప్రశాంతంగా ఉంది వాతావరణం. ఆమె పల్లెటూరి వాతావరణంలో యిప్పుడిప్పుడే సౌందర్యాన్ని చూడగలుగుతోంది. ఆమె వినీల కుంతలాలు పిల్లగాలికి ఎగిరి ముఖం మీదికి వస్తున్నై! వారంరోజులనుంచి ఆమెకు ఒక విచిత్రమైన అనుమానం కలుగుతోంది. ఆ అనుమానం తీర్చుకోవాలనుకుంది. నెమ్మ

దిగా మేడదిగింది. ఆడవాళ్ళంతా పురాణానికి వెళ్ళారు. ఇల్లు చాలా నిశ్శబ్దంగా ఉంది. చప్పుడు కాకుండా నడుస్తూ రంగమ్మ గది దగ్గరకు వెళ్ళింది. గది తలుపులు మూసివున్నై! గదిలో మనుషుల అలికిడి వినిపిస్తోంది. ఆమె బల్లయెక్కి కిటికీలోంచి చూసేసరికి ఒకచిత్రమైన దృశ్యం కనిపించింది. రంగమ్మ వెంకట్రావు కౌగిలిలో చిక్కుకొనివుంది. వెంకట్రావు ఆమె ఎర్రని పెదవులపై ముద్దులవర్షం కురిపిస్తున్నాడు. వెంటనే నీలవేణి బల్లదిగి మేడమీదకు వెళ్ళిపోయింది. ఆమె మనస్సు రకరకాల ఆలోచనలతో కదిలిపోసాగింది.

రాత్రి భోజనంచేసి తాంబూలం వేసుకొని కూర్చుంది. ఆమెకు ఆ దృశ్యం యింకా కంట్లో మెదులుతున్నట్లే కనిపిస్తోంది. రంగమ్మను వెంకట్రావు యెలా లోబరుచుకున్నాడు? పాపం! రంగమ్మకు ఇంకా పధ్నాలుగేళ్ళయినా వెళ్ళినవో! లేదో! అటువంటిది మోసపోవడం ఎంత సులంవు? అందులోనూ రంగమ్మ పెళ్ళికాని పిల్లకాదు. చిన్నప్పుడే పెళ్ళిచేస్తే పిల్లదృష్టి కేవలం భర్తమీదే కేంద్రీకృతమౌతుందని పల్లెటూరి వాళ్ళ విశ్వాసం. "వేయి పడగలు" నవలలో కూడా తను యిటువంటి సిద్ధాంతాన్నే చదివింది. వాస్తవిక జగత్తులోకి వచ్చేసరికి తనకుఇప్పుడిప్పుడే ఈసిద్ధాంతపు నిజస్వరూపం బోధపడుతోంది. ధర్మశాస్త్రాలలో — మొదటినుంచి చివరవరకూ ఆడదానికే నిబంధనలన్నీ. మగవాడు ఎన్ని చేతులుమార్చినా యిబ్బంది లేదు. పైగా సమాజపు దృష్టిలో సరసుడు అవుతాడు. అదే ఆడదైతే కులట అవుతుంది. ఏమిటో యీ కుటిలనీతి. రంగమ్మ భర్త ఎవరో! బాగా చదువుకున్నవాడట. వీళ్ళ మాటల్నిబట్టి చూస్తే చాలా విజ్ఞానంవున్న మనిషేమోననిపిస్తోంది. యీ మధ్యనే వస్తాడట అతనినికూడా ఒక ఆటఆడించాలి. అప్పటికి ఈ నాటికలో నాల్గవపాత్ర కూడా పూర్తిఅవుతుంది. ఇంతలో ఆమెకు మనిషిఅలికిడి వినిపించింది. ఆమె ఆలోచనలు అక్కడకు ఆగినై!

"ఎవరు?"

"నేను వదినా!"

"ఒకసారి యిలారా రంగమ్మా! నీకోసమే చూస్తున్నాను." రంగమ్మ ఆమెదగ్గరకువచ్చి "ఎందుకు వదినా?" అంది.

"కూర్చో! భోజనంచేశావా?"

"ఊఁ"

నీలవేణి రంగమ్మను మంచంమీద కూర్చుండబెట్టి తనుకూడా ప్రక్కనే కూర్చుంది. "రంగమ్మా! నిన్నొక మాట అడుగుతాను. నిజంచెబుతావా?" అంది.

"ఏమిటో అడుగు వదినా!" అంది రంగమ్మ అమాయకంగా.

"నీకూ వెంకట్రావుకూ ఎంత కాలం నుంచి సంబంధం వుంది?"

ఈ ప్రశ్నకు రంగమ్మ చాలా కలవరపడింది. బిత్తరపోయి నీలవేణివైపు చూడసాగింది.

"నాకు అంతా తెలుసును రంగమ్మా! నువ్వేమీ భయపడవద్దు. నిజం చెప్పు! నే నెవరితోనూ చెప్పనులే!"

రంగమ్మ రెండు చేతులలోనూ ముఖం దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడవడం ప్రారంభించింది.

"ఎందుకు ఏడుస్తావ్ రంగమ్మా! నే నెవరితోనూ చెప్పను. భయం లేదు. అది నా దృష్టిలో గొప్ప అపరాధం కాదు" నీలవేణి ఆమె కన్నీళ్ళు తుడిచి తన వొడిలోకి తీసుకొంది. "నేను నీ అక్కను అనుకో! నాతో చెప్పవ్?" ఆమెను బుజ్జగించింది.

"నీకు పెళ్ళయి ఎంత కాలం అయింది రంగమ్మా?"

"రెండేళ్ళయింది" అంది గద్గద స్వరంతో.

"పెళ్ళి అయిన తరవాతేనా నీవు వెంకట్రావుతో సంబంధం పెట్టుకున్నది?"

ఆమె అవునన్నట్లు తల వూపింది.

"వారం రోజుల క్రితం నేను స్నానాల గదిలో స్నానం చేస్తున్నప్పుడు వెంకట్రావును తీసుకొచ్చి జామిచెట్టు క్రింద నిలబెట్టింది నువ్వేకదూ?" ఆమె కళ్ళల్లోకి చూస్తూ ప్రశ్నించింది నీలవేణి.

ఆమె ఈ ప్రశ్నకు తిరిగి వెక్కి వెక్కి ఏడవడం ప్రారంభించింది.

"ఏడవకు రంగమ్మా! పాపం! నువ్వేంచేస్తావు? వాడి బలవంతంవల్ల నువ్వలా చేశావు. అంతేకాని నీకు యిది స్వతహాగా పుట్టినబుద్ధి కాదన్న సంగతి నాకు తెలుసు." — చాలా రాత్రిఅయింది. వెళ్ళిపడుకో రంగమ్మా! నేనెవరితోనైనా చెప్తానని భయపడకు. వెళ్ళి హాయిగా పడుకో!" ఆమెనుబుజ్జగించి కిందకుపంపింది నీలవేణి.

ఒకసారి ఎదుటిమేడకేసి చూసింది. వెంకట్రావు చదువుతూ కూర్చున్నాడు. ఆ దీపపువెలుగులో నీలవేణికి అతని మొహంలో పూర్వపు విరహలక్షణాలేమీ కనిపించలేదు. అప్పుడే గడియారం పదకొండుగంటలు కొట్టింది. వీధిఅంతా నిశ్శబ్దంగావుంది. నీలవేణి మేడచివరకు వెళ్ళి వీధివైపుచూస్తూ నుంచుంది. ఒక స్త్రీ నెమ్మదిగా ఆ మసకచీకటిలో ఎదుటి మేడలోకి వెళ్ళడం కనిపెట్టింది. వెంటనే నీలవేణి స్తంభంచాటున దాక్కొని వెంకట్రావు గదివైపుచూడ్డం ప్రారంభించింది. ఆ స్త్రీ అతని గదిలోకి వచ్చింది. దీపపు కాంతి ఆమె ముఖంమీదపడింది. ఆమె రంగమ్మ!

* * *

నీలవేణి నిద్రనుండి లేచేసరికి గడియారం ఎనిమిది గంటలు కొట్టింది. కాలకృత్యాలు తీర్చుకొని కాఫీ తాగుతూ ఆలోచిస్తోంది. తను అప్పుడే ఈవూరు వచ్చి రెండు నెలలు కావస్తోంది. తనకేమీ తోచడంలేదు. వేగంగా తను తిరిగి పట్నం వెళ్ళిపోయే ఉపాయం ఏమైనా ఆలోచించాలి. తనభర్త మంచివాడయినా అతని వల్ల తన కోరికలేమీ తీరలేదు. మనస్సును వంచించుకొని యిక్కడవుండి బాధపడే కంటే తిరిగి పట్నం పోవడమే మంచిది. కాగితం కలం తీసి తల్లికి ఉత్తరం రాయడం ప్రారంభించింది. ఇంతలో పనిమనిషివచ్చి పెద్దచప్పుడుచేస్తూ ఇల్లు తుడవడం ప్రారంభించింది. ఉత్తరం కవరులో పెడుతూ పనిమనిషిని అడిగింది. "ఏమిటే! ఇల్లంతా చాలా హడావిడిగా వుంది?"

“ఇవాళ బాబుగారు పట్నంనుంచి వస్తారమ్మా! మీకు తెలియదా!” అంది తుడుస్తూ.

“ఓహో! అలాగా! అయితే రంగమ్మను ఒకసారి ఇక్కడకురమ్మని చెప్పు!”

పని మనిషి కిందకు వెళ్ళిపోయింది. నీలవేణి అద్దం ముందు నుంచుని తన రూపాన్ని ఒకసారి చూసుకుంది. ముఖంలో మునుపటికీ యిప్పటికీ తేడా వుంది. ముగ్ధలక్షణాలు చాలావరకకు పోయి వాటిస్థానే ప్రౌఢలక్షణాలు కనిపిస్తున్నవి. ఇంకా పరిశీలనగా చూసే సమయంలో ఆ అద్దంలో రంగమ్మ ముఖం కూడా కనిపించింది. ఆమె వెనుకకు తిరిగి “రా! రంగమ్మా! కూర్చో! ఇంకా ఏమీ ముస్తాబు అవ్వలేదేం? త్వరగా మంచి బట్టలు వేసుకో! పల్లెటూరి పిల్లలా జడ అలా బిగువుగా వేసుకుంటావేం? వదులుగా వేసుకోవాలి! ఏదీ యివ్వేళ నీకు జడ నేనే వేస్తాను.” నీలవేణి ఆమెకు జడ వెయ్యడం ప్రారంభించింది. జడ వేస్తూ ఆమె ముఖంలోకి చూసింది. ఆమె ముఖంలో ఏదో సిగ్గూ భయం కనిపిస్తున్నవి. యింతలో వీధిలో ఎడ్లబండి చప్పుడు వినిపించింది. యిద్దరూ లేచి మేడ చివరకు వెళ్ళి చూసేసరికి యింటి ముందు బండి ఆగడం బండిలోని మనిషి యింట్లోకి వెళ్ళిపోవడం కూడా జరిగింది. నీలవేణి రంగమ్మను తీసుకొని మేడ దిగే సరికి సన్నగా తెల్లగా వున్న ఒక యువకుడు వసారాలో నుంచుని వున్నాడు. అతనిని చూడగానే నీలవేణికి ఎలక్ట్రిక్ షాక్ తగిలినట్లయ్యింది. అతను ఆమె వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ, “నీలవేణీ! నువ్వేనా?” అన్నాడు. రంగమ్మను అక్కడ విడిచిపెట్టి నీలవేణి చకచకా మేడ మీదకి వెళ్ళిపోయింది. కుర్చీలో కూర్చుంది. ఆమె గుండె ఇంకా వేగంగా కొట్టుకుంటూనే వుంది. రెండేళ్ళ క్రితం తను సరిగా రంగమ్మ వయస్సులో వున్నప్పుడు తొలిసారిగా విశ్వేశ్వరరావు తన హృదయంలో ప్రవేశించాడు. తనలో కోరికల్ని రేకెత్తించి ఆకస్మికంగా ఆనాడు మాయమైన విస్సు ఈనాడు తిరిగి హఠాత్తుగా ప్రత్యక్షమయాడు. రంగమ్మ భర్త ఎవరో అనుకుంటోంది తను. చివరకు కథ తారుమారయింది. యిలా జరగడం కూడా ఒకందుకు మంచిదే. యిప్పుడు అతనికి తగిన పాఠం చెప్పాలి. అతని నుంచి తన తప్పుకోవడం తన పిరికితనాన్ని ప్రదర్శించడమే అవుతుంది. ఆమె గుండె దిటవు పరచుకొంది. ఒక నిశ్చయానికి వచ్చింది.

ఆనాటి సాయంత్రం రంగమ్మను మేడ మీదకు పిలిచింది. “ఈ పుస్తకం చదువుతూ కూర్చో! నేను వచ్చేవరకూ వెళ్ళిపోకు యిప్పుడే వస్తాను!” రంగమ్మ చేతికి పుస్తకం యిస్తూ అంది నీలవేణి. రంగమ్మ ఆమెవైపు ఆశ్చర్యంగా చూసింది. ఏదో అడుగుదామనుకొంది. కాని అడగలేక పోయింది. నీలవేణి ఆమె వైపు మందహాసం చేసి మేడదిగింది. చప్పుడు కాకుండా నడిచి గదిముందు ఆగింది. విస్సు ఏదో పత్రిక చదువుకుంటున్నాడు. నీలవేణి గదిలో అడుగు పెట్టింది. యింకా అతను ఆమెను చూడలేదు.

“చదువులో లీనమైపోయినట్లున్నారే!”

ఈ మాటలకు అతను ఉలిక్కిపడి పక్కకు చూశాడు.

“వేణీ! ఎంత మారిపోయావ్! మునుపటికంటే ఎంత అందంగా కనిపిస్తున్నావ్” ఆమెను ఆపాదమస్తకం చూస్తూ అన్నాడు.

“నేను మునుపటికంటే విశేషంగా ఏమీ మారలేదు. నీలోని విరహం అలా అనిపిస్తోంది. నీకే కాదు ప్రతి మగవాడికీ పరాయి స్త్రీ అందంగానే కనిపిస్తుంది.”

“ఓహో! సైకాలజీ ఏమైనా చదువుతున్నావా? మనస్తత్వాలను వివరిస్తున్నావ్!”

“మనుషుల మనస్తత్వాలు ప్రత్యక్షంగా అనుభవంలోకి వస్తున్నప్పుడు పుస్తకాలు చదవడం అనవసరం!”

“బాగా మాట్లాడుతున్నావే? యిదివరకు మాట్లాడ్డానికే జడిసేదానవు. సెక్సు పుస్తకాలు కూడా చదువుతున్నావా?”

“అన్నిరకాల పుస్తకాలు చదువుతున్నాను. అంతకంటే నాకు కాలక్షేపం ఏముంది? పుస్తకాలు చదివి మనస్సు పాడుచేసుకునే మానసిక దౌర్బల్యం నాకులేదు.”

“అంటే యింకా ఈవూళ్లో ప్రియుణ్ణి ఒకడినీ సంపాదించలేదన్నమాట?”

“ప్రియులను సంపాదించే శక్తిగల స్త్రీ ఎప్పుడూ సంపాదిస్తూనే వుంటుంది”

“ఆ అదృష్టవంతుణ్ణి నేను తెలుసుకోవచ్చునా?

“ఎదుటింటిలోని వెంకట్రావు” నీలవేణి గంభీరంగా అతని ముఖంలోకి చూస్తూ సమాధానం చెప్పింది. ఈ సమాధానానికి అతను నవ్వి “అటువంటి కురూపితో ఏ స్త్రీ సంబంధం పెట్టుకుందన్నా నేను నమ్మను. అందులోనూ నీలాంటి అందమైన స్త్రీ అంటే అసలు నమ్మను.”

“అక్కడే నువ్వు పొరబాటుపడుతున్నావు. స్త్రీకి సరైనవిజ్ఞానం యివ్వకుండా మగవాడు కట్టుదిట్టాలు చేస్తే ఆమె కేవలం పశువాంఛనే ప్రదర్శిస్తుంది. ఆమెలోని సౌందర్యారాధనే నశిస్తుంది. మంచి చెడ్డల విచక్షణాశక్తికూడా లేకుండా పోతుంది.”

“అబ్బ! ఏమిటి నాకు ఊపిరిసలుపకుండా మాట్లాడేస్తున్నావ్! యిదివరకు నేనేమిచెప్పినా జాగ్రత్తగా వినేదానవు. రెండేళ్లు గడిచిపోగానే తిరిగి నాకు పాఠం చెప్పేటట్టు తయారయ్యావ్ — సరే కాని వేణీ! నువ్వు రెండవ పెళ్ళివాణ్ణి ఎలా పెళ్ళి చేసుకున్నావ్?”

“పతనమైన స్త్రీని రెండవ పెళ్ళివాళ్లు కాక ఎవరు చేసుకుంటారు?”

“నీవు నిజంగా చెడిపోయావా వేణీ?”

“నీలాంటి స్వార్థపరుల దృష్టిలో!”

“ఎంత నిశితంగా మాట్లాడుతున్నావ్ వేణీ! నీ పతనానికి నేనే కారణం అంటావా? నేను నిన్నే పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకున్నాను. కానీ మావాళ్లు...”

నీలవేణి మాట మధ్యలోనే అందుకొని “అవును! మీవాళ్లు పడనివ్వలేదు! అదేనా నువ్వు చెప్పేది? మీవాళ్లకు ఎదురుచెప్పడానికి సాహసించలేనివాడవు ఒక స్త్రీతో ప్రణయానికి ఎందుకు సాహసించావు? ఆమె జీవితాన్ని ఎందుకు ధ్వంసం చేశావు?— నువ్వే కాదు విన్నా

నీలాంటి అసమర్థులు లోకంలో యింకా ఎందరో వున్నారు. ఆడది చేతికి అందే వరకూ ఆమెను ఆకాశానికి ఎత్తుతారు. తీరా లొంగిన తరవాత అంత సాహసం గల స్త్రీ తిరిగి తన దగ్గర మోసగిస్తుందోనని జడిసి తనే ఆమెను మోసగిస్తాడు. తన నీడ చూసి తనే జడుస్తాడు.”

విస్సు ఈ మాటలకు ఆమెవైపు దీనంగా చూస్తూ “నేను చాలా అపరాధం చేశాను వేణీ” అన్నాడు. అతని మాటలలో ఏదో బాధ కనిపిస్తోంది.

“రంగమ్మ అందంగా వుంటా నేను అందంగా వున్నానా?”

విస్సు ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు. ఆమెలో దైన్యం కనిపిస్తోంది. ఆమె ఎర్రటి పెదవులు గంభీరతను సూచిస్తున్నై. దీర్ఘమైన జడ బిగువైన వక్షం అతనిని ఉన్మత్తుణ్ని చేసినై. ఆమె భుజాలను తన రెండు చేతులతో పట్టుకొని “రంగమ్మ కంటె ఎన్నోరెట్లు అందంగా వున్నావ్ వేణీ!” అన్నాడు ఆవేశంతో.

“అయితే నువ్వు నన్ను విడిచిపెట్టి రంగమ్మనే ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకున్నావ్? పల్లెటూరి పిల్ల పవిత్రంగా వుంటుందనే కాదు?”

“అబ్బ ఇక నీ మాటలతో నన్ను బాధ పెట్టకు వేణీ! నీకోసం నన్ను ఏం త్యాగం చెయ్యమన్నా చేస్తాను. ఇప్పటికి నా అపరాధం తెలుసుకున్నాను. నన్ను క్షమించవ్ వేణీ?” విస్సు ఆమెను దగ్గరగా తీసుకొని హృదయానికి హత్తుకున్నాడు. ఆమె అతనిని వారించలేక పోయింది.

“పరిస్థితులు మన చేతినుండి దాటి పోయినై. నీ అపరాధానికి నేను శిక్ష అనుభవిస్తున్నాను. రేపు ఉదయం నేను పట్నం వెళ్ళిపోతున్నాను. నీముందు నేను పవిత్రంగా వుండలేను. హృదయాన్ని వంచించుకోవడం నాకు చేతకాదు. ఇక్కడకూడా కళంకం తెచ్చుకోవడం నాకు ఇష్టంలేదు. కనక రేపే నేను ఈవూరు విడిచిపెట్టడానికి ఏర్పాటులు చేసుకున్నాను.”

“వేణీ! ఇవ్వేళ నువ్వు నా కంటికి దేవతలా కనిపిస్తున్నావ్! ఇవాళ నా కంటికి కనిపించిన నీలవేణిని నా జీవితంలో మరిచిపోలేను. నీతోనే నేను కూడా పట్నం వస్తాను.”

“అయితే రంగమ్మ జీవితంకూడా నాశనం చెయ్యదలుచుకున్నావా?

“లేదు వేణీ! యేమైనా ఇక నేను నిన్ను చేతులారా విడిచిపెట్టలేను” ఆమెను ఉద్రేకంతో దగ్గరకు లాక్కొని ఆమె ఎర్రటి పెదవులపై ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

మరునాటి ఉదయం నీలవేణి పట్నం వెళ్ళిపోయింది. నీలవేణి వెళ్ళిన రెండవ రోజున విస్సుకూడా పట్నం ప్రయాణమయ్యాడు.

★

Edited and Published by Dhanikonda Hanumantha Rao at Abhisarika Office, Tenali, and Printed by him at Jyothi Press, Tenali.